

SABIRSIZLIK ZAMANI

Aralık Fiyat: 4 TL

içindekiler

Sır(Öykü).....	<i>Mişa Faliz</i>	3
Gençlik 30 Kasım'da Sözünü Söyledi.....		7
İsyan Bayrağı Kadında.....	<i>Sarya</i>	19
Peki Şimdi Nereye?(Film Analizi).....		22
Aralık-2019'da Yaşanacak Önemli Gök Olayları.....		23
Zorunluluktan Özgürlüğe.....		26
Bulmaca.....		31
Hayallerimizi Sorgulayalım Kapitalizmi Yıkalım!.....	<i>Arno Doğan</i>	33

Sır

Mişa Faliz

Hep bir yere yetişmek ister gibi acelesi vardı. Bir işle meşgulken dünyada olup bitenleri kaçırmak istemezdi; nasıl olsa dünyası minicikti, tıpkı elleri gibi; ilgilenmekten çok keyif aldığı tarla işlerini yaparken çizik çizik olan elleri... Geceleyin annesiyle babasının düğün fotoğraflarına bakar, küçücük gözlerinden birkaç damla yaş akıtır, onlara gün içinde yaptığı şeyleri, halası yemek bulaşıklarını yıkayana kadar heyecanlı heyecanlı anlatır, içten içe bir övgü beklerdi, fotoğrafta hiçbir değişiklik olmayınca da buruk bir tebessümle ‘‘Neyse zaten sizin aferin demeniz için yapmadım, halam yorulmasın diye yaptım.’’ der ve yatağına geçerdi.

Her yemek yiyişinde ‘‘Acaba onlar da yemek yedi mi?’’ diye uzun uzun düşünür, lezzetli bulduğu yemekleri gizli gizli saklayıp ‘‘Köyden dönerken çantama koyarım, ablamlar da yesin.’’ diye düşünürdü. Ama halası sakladığı şeyleri her defasında bulur, yüzünde bir tebessümle ‘‘Ben gideceğın zaman yenisini yaparım, onları götürürsün.’’ der ve onun ne kadar büyük bir kalbi olduğunu düşünerek defalarca yanağından öperdi. Halasını o kadar çok sevmesine rağmen ailesini çok özler, ama tekrar

oraya dönmek istemezdi. Evde onu bekleyen iki ablasının en büyük zevklerinden biri onunla dalga geçmekti, kendi buna ne kadar çok içerlese de minicik kalbinde ablalarının kapladığı yer çok büyüktü. Annesi ve babasıyla her gün yatmadan önce sohbet ediyordu zaten. Ama bu küçük kız için köy yaşamı eğlenceli olduğu kadar zorluymuş da.

İlk başlarda hiç alışamadı, herkes onun bilmediği bir dilde konuşuyor ve ondan bunları anlamasını

bekliyordu, sonradan

öğrendi ki bu dile

‘‘Arapça’’ adını vermişler.

Türkçeyle birkaç devrik

cümle kurabilen, bazen

sadece kelimeleri bir

araya getirip onunla

iletişim kurmaya çalışan

halası ‘‘Bu senin dilin, öğren.’’

derdi. Aynada hep dilini izler, Arapçaya benzeyen tarafını bulmaya çalışırdı küçük kız. Bazen komşular, akrabalar gelir, bağıra bağıra birkaç sözcük söyler, onu öpücüklere boğarlardı. Zamanla öğrendi ki bunlar sevgi sözcükleriymiş. Yavaş yavaş kendi dilini öğreniyordu ama yine de konuşurken, farkında olmadan, araya Türkçe sözcükler sıkıştırırdı.

Akşamları ninesi ona kalan birkaç dişile çekirdek ayıklar, o da bu ıslak çekirdekleri büyük bir keyifle yerdi. Çekirdek kabuklarından nefret ediyordu, madem atılacak, niye bu gereksiz şeyler vardı ki, zaten hep diline batıyorlardı... Her akşam çekirdek kabuklarına kinle bakar, onları parçalamaya çalışır, kabuklar bu defa ellerine batınca daha da öfkelenirdi. Bir gün bu durumdan sıkıldı ve ayçiçekleri ile konuşmak istedi ama ayçiçekleri hangi dili konuşurlar bilemedi.

Yatma vakti gelince o minicik ellerini halasının göğsüne koyar, kalp atışlarını büyük bir zevkle dinlerdi. Bazen kendi kalbini de yoklar bir elini sağ tarafa, bir elini sol tarafa koyar, kalbinin attığı yeri bulmaya çalışırdı, kalp atışını hissettiği yeri sol taraf diye kodlar, ‘‘Bir daha asla sağımı ve solumu unutmayacağım.’’ Diye kendine söz verirdi. Bazı geceler gökyüzündeki yıldızları -altıya kadar sayabildiği için- altışar altışar sayar, en sonunda yorgunluktan uyuya kalır ve damda uyudukları için her sabah güneşle birlikte uyanırdı. Uyanınca hemen altını yoklar, ‘‘Ama ben sidikli değilim, yanlış kişiye geldin Güneş amca!’’ diyip güneşi kandırmanın verdiği mutlulukla yataktan kalkardı. Kendi yolluğunu kendi hazırlar, ekmeğe biraz tuzlu yoğurt veya salça sürerdi. Halası onu yere dökme diye uyarır, o ise her defasında yere döker ve ‘‘Yanlışlıkla..’’ diye başlayıp cümlesini bitirmeden aşağıya, ahıra koşardı. Atın yanına gidip onu izler, bağıra bağıra ona birkaç sevgi sözcüğü söyler ve onu defalarca öperdi. At dilinde konuşmayı da öğrenmişti, at susup cevap vermeyince ata ‘‘Ben de bazen kendi dilimi anlamıyorum, boşver .’’ diyip onu teselli ederdi. Tarlaya giderken utana utana ata biner ve ona atça ‘‘Sırtın ağırınca inerim.’’ der ve yükü hafifletmek için su şişesini kucağına alırdı. ‘‘Büyüyünce ben de seni taşıyacağım.’’ diye atına söz verirdi.

Çiçeklerden en çok gülü, renklerden en çok kırmızıyı severdi. Gülce konuşmayı da öğrenmek istiyordu. Çünkü onların da kendi dilini öğrenmesini istiyordu. Onların da konuşmasını, her gün ne yaptıklarını anlatmasını istiyordu, hem zaten kendi de bazen atla konuşmaktan sıkılıyordu. Ama yine de onları çok seviyordu, çünkü yüreğinde sevgiden başka bir şey yoktu o güne kadar..

Bir gün başka köyden akrabaları geldi. Kendinden 3 yaş büyük bir çocukları vardı. Ama o kendi dilini konuşmuyordu, Türkçe konuşuyordu.

Oyun oynarken ona dedi ki,

“Niye kendi dilinde konuşmuyorsun, halaların sana kızmıyor mu?”

“Benim dilim bu değilmiş, benim dilim Türkçeymiş, öğretmenim dedi bana.” Küçük kız bu duruma çok şaşırды,

“Sen de benim gibiymişsin, sonradan öğrenmişsin kendi dilini...”

“Hayır, ben doğduğumdan beri Arapça konuşuyorum, ama sadece Araplar Arapça konuşur Türkiye’de yaşayanlar Türk’tür, Türkçe’den başka bir dil konuşmak yasak bu yüzden. Büyüyünce öğretmenin sana da kızacak, bir daha sakın Arapça konuşmaya kalkma. Benim artık gitmem gerekiyor, bir dahaki sefere sen bize gel.”

Misafirler gitmişti, miniğin canı hiçbir şey yapmak istemedi, düşündü sadece düşündü, anlam veremedi, neden kendi dilini konuşmayı yasakladı ki öğretmen, ninesiyle hiç konuşamayacak mıydı artık, o zaman ona kim masal anlatacaktı? Gidip halasına sormaya karar verdi. “Hala, ben Türk müyüm Arap mı? Hala bizim Arapça konuşmamız neden yasak? Hala, hala...” hala sustu, gözlerinden birkaç damla yaş düştü. Amcasına gitti küçük kız “Amca ben Türk müyüm, Arap mı?” amca sustu, başını öne eğdi, cevap veremedi. Atın yanına gitti “Senin de dilini yasakladıkları için mi konuşmuyorsun, neden bize yasakladılar kendi dilimizi konuşmayı?”

Kimseden cevap alamadı küçük kız, hiçbir şey anlamıyordu. Burda sadece Türkler yaşarsa dedesi, halası, ninesi niye buradaydı? Sordu kız, sordu, güneşe sordu, bulutlara, çiçeklere sordu, böceklerle ... “Ben kimim, benim dilim ne? Burada kendi dilini konuşmak neden yasak? Bizim ülkemiz neresi? Biz buraya nerden geldik?” Herkes susmuştu, bu bir sır olmalıydı. Kendi de bu sırrı bilmemeliydi, belki boyu uzun olup memeleri çıkınca diğer kadınlar gibi, o zaman bilirdi. Ama o gün söz verdi, “Ben bu sırrı öğrenince kimseden saklamayacağım.”

GENÇLİK 30 KASIM'DA SÖZÜNÜ SÖYLEDİ!

30 Kasım Cumartesi günü Devrimci Öğrenci Birliği'nin "Geleceksizliğe ve Krize Karşı Gençlik Buluşuyor" etkinliği Su Gösteri Sanatları Sahnesi'nde gerçekleşti. DÖB'ün "Hayallerimizi Değil Kapitalizmi Yıkalım" sloganıyla başlattığı "Geleceksizlik ve Kriz" konulu kampanya çalışmalarının sonucusu olan Gençlik Buluşması'na İstanbul'un farklı bölgelerinden, İzmir'den, Ankara'dan, Adana'dan lisesli ve üniversiteli öğrenciler katıldı.

Etkinliğe "Pardon anne, geleceğim söz konusu" diyerek ulaşım zamlarına, krize karşı okul kapılarını kırarak alanları zapteden Şili'deki eylemciler, Fransa'da 40 üniversitede ayaklanan öğrenciler,

30
KASIM
Cumartesi
SU GÖSTERİ SANATLARI SAHNESİ
SAAT 12.00
İskenderpaşa,
Vezirçeşmesi Sok.
No:3/A Fatih
İstanbul

GENÇLİK BULUŞUYOR

Geleceksizliğe
ve Krize Karşı

Sinevizyon
Panel
Serbest Kürsü

DÖB
DEVİMLİCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ
© © © DOBİRLİĞİ

Lübnan'da ekonomik kriz nedeniyle çıkan ayaklanmada bir bakanın silahlı korumasına tekme atan cesur kadın, İran'daki ve tüm dünyadaki eylemciler selamlanarak, ardından devrim mücadelesi-

sinde özlüksüzleşen tüm yoldaşlar için bir dakikalık saygı duruşu yapılarak başlandı.

Ardından açılış konuşması yapıldı. Konuşmacı, gençleri geleceksizliğe, işsizliğe sürükleyen kapitalizme karşı tüm dünyada isyan bayrağının yükseldiğini söyleyerek, herkesi bu öfkenin ve kavganın verdiği onur ve mücadele azmiyle selamladı. Yaşadığımız topraklarda devletin işçi sınıfına, emekçilere, Kürt halkına, devrimcilere nasıl azgınca saldırdığını, ekonomik krizin getirdiği yıkımı, bunlar yüzünden her gün insanların yaşamlarına son verdiğini, bunun intihar değil kapitalist sistemin cinayetleri olduğunu anlattı. Anti-emperyalist, anti-kapitalist, antifaşist devrimci öğrenciler olarak yürüttükleri “Hayallerimizi Değil Kapitalizmi Yıkalım” başlıklı kampanyadan bahsetti. Eğitim sisteminin niteliksizliğinden, hayallerimizi iki saate sığdırmaya çalışan sınav sisteminden, üniversite mezunu olan binlerce işsiz gençten, en temel haklarımıza bile parasız sahip olamadığımızdan bahsetti.

Barınma sorunları, yurt ve ulaşım zamları, KYK borçlarının çağın hastalığı olan “depresyon” a karşı, buna Şili’deki eylemcilerin sözünü hatırlattı: “Depresyon değil, kapitalizm!”. Herkesi başka bir dünyanın mümkün olduğunu bulduğumuz her alanda anlatmaya ve sosyalizmi kurmak için mücadeleyi yükseltmeye davet etti. “Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!” sloganıyla sözlerini noktaladı.

Açılış konuşmasının ardından DÖB’ü anlatan bir sinevizyon gösterimi yapıldı. Sonrasında etkinliğin panel kısmına geçildi.

İstanbul’dan meslek liseyi bir DÖB’lü olan ilk panelist, genelde eğitim ve özelde liselerdeki eğitimin niteliğini ve sorunları üzerine bir sunum yaptı. Öncelikle eğitimin toplumsal sistem içerisindeki yerini ortaya koyarak kapitalist sistemde egemen sınıf olan burjuvazinin çıkarlarını koruma ve kendini düşünsel anlamda yeniden üretme aracı olduğunu anlattı. Aldığımız eğitimin temelde ailelerimizin hangi sınıftan olduğuna göre şekillendiğini, eğitim

dediğimiz bu ayıklama sürecine daha doğuştan fırsat eşitsizliği ile başladığımızı anlattı. 4+4+4 sistemiyle birlikte “kindar ve dindar” bir nesil yetiştirme hedefiyle devletin yaptığı uygulamaları,

dincileşen, niteliksizleşen, bilimle bağdaşmaz hale gelen eğitim müfredatını anlattı. Eğitimin cinsiyetçi niteliğini vurgulayarak bunun örneklerini ders içeriklerinden, milletvekili ve bakanların söylemlerinden verdi. Ayrıca sık sık haberlerde okuduğumuz üzere öğretmenlerinin tacizlerine dayanamayarak intihara sürüklenen öğrencileri hatırlattı. bu trajikomik ortamın yanında öğrencilerin sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda

yetiştirildiğini ve bir meslek liseli olarak bunu bizzat yaşadığını, öğretmenlerinin söylemlerini örnek vererek anlattı. Yıldan yıla değişen ve geleceğimizi tek sınava sığdıran sınav sisteminden bahsetti

ve kendi ilgi ve yeteneklerini keşfedemeyen öğrencilerin özgürce meslek seçemediğini anlattı. Ekonomik krizin yarattığı geçim sıkıntısından okulu bırakmak veya okulla eş zamanlı olarak çalışmak zorunda kalan

öğrencilere değindi. Bir çıkışsızlık içinde debelenen öğrencilerin çoğunun hayallerinden vazgeçtiğini anlattı ve buna karşı “Hayallerimizi değil, kapitalizmi yıkalım!” dedi. Tüm dünyada yaşanan toplumsal ayaklanmalardan, gençliğin buradaki rolünden bahsetti ve yaşadığımız topraklarda da sorunlarımızın sadece akademik alanla sınırlı olmadığını, gençliğin tüm enerjisi ve yaratıcılığıyla işçi sınıfının dev-

rimci mücadelesinde yer alması gerektiğini, sorunlarımızın esas sebebi olan kapitalizmi hedef almamız gerektiğini anlattı. Kendi yaşadığı mahallede nasıl çalışma yaptıklarını anlatarak farklı öneriler geliştirmek gerektiğini söyledi. Liselilerin sahip olduğu devrimci ruh halini örgütlü bir biçimde harekete geçirmek, örgütlü bir mücadele yaratmak için tüm liseli arkadaşlara seslenerek konuşmasını sonlandırdı.

İzmir'den bir üniversiteli DÖB'lü olan ikinci panelist dinci gerici

eğitim, eğitimin piyasalaşması ve bunun üzerinden gelişen gençlik hareketleri üzerine bir sunum yaptı. Kapitalizmin her zaman daha fazla artı değer elde etmek ve sermayesine sermaye katmak için baskı ve zor aygıtlarını emekçi halk ve gençlik üzerinde kullandığını ortaya koyarak sunumuna başladı. Ayrıca eğitimin içeriğinin yok edilip sermayenin çıkarlarına göre piyasalaştığını anlatarak Bologna sürecinden bahsetti. Bologna sürecinin üniversitelerin ticarileşmesi, bilimsel üretimin sermayeleşmesinin önemli bir adımı olduğunu anlattı. Emek gücünün nitelikleşmesi anlamına gelen 'vasıf'ın bir meta olarak seri üretimin konusu haline geldiğini anlattı ve bu sürecin üniversitelere yansımından bahsetti. Sınıflı toplumların hiçbirinde olmadığı gibi kapitalist sistemde de eğitimin hiçbir zaman gençliğin kendini geliştirmesini ve dünyayı anlamasını ve dünyayı değiştirmesini sağlamak için oluşturulmadığını, bilimsel özerkliğin ve akademik özgürlüğün kaldırılmasının yeni

bir şey olmadığını, 1981’de YÖK’ün kurulmasıyla ilerici olan ne varsa tasfiye edilip, yerine devletin kendi kurumsal çalışmalarını yaptığını, kendine nitelikli eleman ve devlet kadrosu yetiştirdiğini anlattı. Tüm bunların işsizliği, üniversite mezunu işsizliği, atanamayan milyonlarca genci yani geleceksizliği getirdiğini, umutsuzluğa kapılıp çözümü intiharda ya da yurt dışında daha rahat bir yaşam kurmada aradığını anlattı. Ancak bunun yanında tüm bu geleceksizleştirmeye karşı kendi geleceğini değiştirmeye dönüştürmeye yönelik dünya genelinde gelişen gençlik mücadelesini, ayaklanmaların evrensel bir hal aldığını örneklerle birlikte vurguladı. Türkiye bakımından gençlik ayaklanmalarının sadece eğitim üzerinden olmadığını, örneğin Kürdistan topraklarında ulusal sorun üzerinden geliştiğini anlattı. Faşizm koşullarında eğitim ve öğrenci sorunlarının sadece üniversite sınırları içinde çözülemeyeceğini, üniversiteli gençliğin kurtuluşunun toplumdan

bağımsız düşünülmemeyeceğini anlattı. Nasıl bir mücadele yürütmeliyiz sorusunun tartışılması gerektiğini, daha bilinçli ve sağlam ilerleyebilmek için kendi öz örgütlülüğümüzün önemini vurgulayarak sunumunu bitirdi.

İstanbul’dan bir üniversiteli DÖB’lü olan son panelist güncel süreç ve kapitalizmin çöküşü, sosyalizmin yükselişi ve gençlik mücadelesine dair bir sunum yaptı. Sözüne 80’li 90’lı yıllarda sosyalizme şiddetli saldırılar artarken, diğer taraftan proletaryanın devrimci mücadelesinin yükselişe

geçtiğini, yaşanan antikapitalist ayaklanmaları ve bunun NATO'nun da tespit ettiği gibi "ayaklanmalar yüzyılı"nı başlattığını ortaya koyarak başladı. İnsanlık taihinin, kapitalizmin çöküş, çürüme, asalaklaşma aşaması olan emperyalizm aşamasında olduğunu ortaya koydu. Kapitalizmin derinleşen iç çelişkilerini, işsizliğe, açlığa sürüklenen işçi sınıfını ve üretim ilişkilerinin üretici güçler karşısında ayakbağı haline geldiğini anlattı. Sermaye ihracı yoluyla yeni sömürgeciliğin başladığını, emperyalizmin tam ilhak sürecini, bunun bir entegrasyondan çok kendine katma olduğunu anlattı. Dünya pazarına egemen olan emperyalist ülkeler ve yıkıma uğratılan bağımlı ülkelere bahsetti. Bu sürecin emperyal bir komplonun, neoliberal bir darbenin dışarıdan dayatması değil, bağımlılığın kendi doğal seyri içinde kaçınılmaz bir süreç olduğunu anlattı. Kısa vadede yaşanan krizlerden kar eden emperyalist bankalardan, birkaç emperyalist tekelerde toplana-

nan sermayeden, fakat nihayetinde çökmekte olanın bağımlı ülkeler değil kapitalizmin ta kendisi olduğundan bahsetti. Bağımlı ülkeleri alt üste sürükleyen ekonomik ilhakin kapitalizmi de çöküşe götüren bir gelişme olduğunu anlattı. Bu aşamasında kapitalizmin çöküş, çürüme, sosyal devrimler ve ayaklanmalar noktasına geldiğini ortaya koydu. Çürüme ve çöküş aşamasının evrimsel olarak değil sıçramalı olarak işlediğini, emperyalizmin kapitalizmin son aşaması, sosyalizmin ön günü, arifesi olduğunu anlattı. Bu yüzden tarihin bu evresinin proleter devrimler çağı olduğunu ortaya koydu. Emperyalistlerin insanlığın sosyalizme doğru gidişini engellemek, onu kana boğmak için küresel çapta bir saldırı

başlattığını, bunun başlama vuruşunun 11 Eylül 2001’de New York Dünya Ticaret merkezinin ikiz kulelerine çarpan uçaklar olduğunu anlattı. 3. Dünya savaşı dediğimiz bu olgunun küresel bir iç savaş olduğunu, bir cephede sermaye sınıfı, diğer cephede proletarya ve müttefiklerinin olduğunu anlattı. Afganistan ve Irak işgalleriyle başlayan saldırıların halkları korkutmak şöyle ursun anti- kapitalist ve anti-emperyalist, savaş karşıtı eylemleri büyüttüğünden örneklerle bahsetti. Bu belirlemelerden sonra yaşadığımız coğrafyalarda devrimin nesnel ve öznel koşullarının olgunlaştığını açıklayarak anlattı. Toplumsal bir başkaldırının, hoşnutsuzluğun, öfkenin dünya genelinde büyüdüğünü anlattı. Bu-

nunla birlikte her geçen gün geleceksizliğe sürüklenen, okulu bırakmaya ya da diplomalı işsizliğe mahkum kalan, intihara sürüklenen gençliği bu durumunu örgütlülük ve politik açıdan değerlendirdi. Gençlik bu sistemde yaşamayı istemese de gençlik mücadelesinin şu an dağınık olduğunu, yaygınlaşan örgütlenme fobisini, sağ sapma ideolojileri, düzen sınırlarını aşmayan anlayışları anlattı. Bencillik ve bireyciliğin yaygınlaştırıldığını, gençlik mücadelesinin nasıl terö- rize edildiğini anlattı. Buna karşın öğrenci gençliğin ileri kesimlerinin akademik sorunlara, barınma ve ulaşım sorunlarına, geçimsizliğe karşı mücadelesini büyüttüğünü anlattı. Ancak aka- demik sorunların çözümünün

gençliğin geleceksizliğe, işsizliğe, intihara sürüklenmesini sonlandırmayacağını, sorunlarımızın yalnız akademik değil, sınıfsal ve politik olduğunu ortaya koydu. Öğrenci gençliğin akademik mücadelesinin öz ör-

gütlülüklerde birleşmesi için üniversite forumları, meclisler, komiteler geliştirilmesinin, öğrenci gençliğin bağımsız inisiyatifinin büyütülmesinin gerektiğini, fakat bunun anti kapitalist, anti faşist bir hat üzerinde oturması, gençliğin komünist bir öncü ile buluşması ve uzlaşmaz bir anlayışı olması gerektiğini anlattı. İnsanlığın gelişimi için ayakbağı haline gelen kapitalizm içerisinde gençliğin geleceksizlikten, işsizlikten kalıcı bir şekilde kurtulmasının mümkün olmadığını söyleyerek sunumunu bitirdi ve böylece panel sonlandırıldı.

Panel sonrasında soru-cevap ve kısa bir aranın ardından serbest kürsüye geçildi ve herkes serbest kürsüde sözünü söylemeye davet edildi.

Serbest kürsüde ilk sözü İşçi Temsilcileri Konseyi'nden (İTK) bir işçi aldı. İTK'yı tanıttı ve kapitalizm koşullarından bahsederek

DÖB'ün her zaman işçi sınıfının mücadelesinde onun yanında yer aldığını anlattı. Ayrıca kadın cinayetlerinin politikliğini

vurguladı. Devrimci öğrencilerin yoksul işçi sınıfıyla birlikte hareket etmesi gerektiğini ve Kürdistan'daki işçilerle bir araya gelmenin önemini anlattı.

Daha sonra etkinliğe katılan dost kurumlardan SGDF ve Dev-Güç üyeleri söz aldı.

SGDF birleşik bir biçimde cesaretle mücadele edilmesi gerektiğini vurgulayarak siper yoldaşlarını selamladı

Dev-Güç ise sokağın her zaman doğru adres olduğunu ve egemenlere korku salan gelişmelerin merkezi olduğunu belirterek faşizme karşı yükselen mücadelelerde gençliğin rolünden bahsetti. Devrimci gençliğin cesaret, doğru strateji ve taktikle birleşik mücadeleyi büyütmesi gerektiğini vurguladı.

Sonrasında ODTÜ'den bir DÖB'lü "Hayallerimizi değil Kapitalizmi Yıkalım" sloganı üzerinde durarak, hayallerimize ulaşmanın değilse de doğru hayaller kurmanın yolunun kapitalizmi yıkmaktan geçtiğini vurguladı. DÖB olarak bizzat içinde yer aldığı ODTÜ Kavaklık direnişi deneyimini, direnişin taleplerini ve uzlaşmaz bir anlayışla bugüne kadar devam ettiğini anlattı. Sonra söz alan Bayramtepe'den bir genç işçi, Kürt halkının mücadelesini selamladı ve "Kadınsız devrim olmaz"

sloganını vurguladı. Gençliğin bu mücadelesinde çıkarsız ve samimi bir şekilde yer aldıklarını bu yüzden başarılı olacaklarına inançlarının tam olduğunu anlattı. Ana dilde eğitimin önemine değindi ve Kürtçeyi özgürce konuşmanın ve kültürünü yaşatmanın ancak bir devrimle mümkün olduğunu söyledi.

Daha sonra Bayramtepe'den bir liseli etkinliğe katılan herkesi Kürtçe selamladı ve sözünü söyledi.

Bayramtepe'li gençlerden sonra

sözü Sultangazi’den meslek liseli bir genç faşistlerin baskı ve tehditleri sayesinde devrimcilerle tanıştığını, bu baskıların Che’leri, Deniz’leri yarattığını söyledi. Bu baskılar karşısında gençlerin korkularını aşmasını sağlamak ve liselerde örgütlenmek gerektiğini anlattı.

Etkinliğe Adana’dan katılan başka bir meslek liseli öğrenci ise staj kisvesi altında nasıl sömürdüklerini, sağlık sigortasının karşılamadığı zararları anlattı. Meslek liselerindeki tüm bu sorunları aşmak için birlikte hareket etmenin zorunluluğunu anlattı.

Daha sonra sözü alan Çukurova üniversitesinden bir DÖB’lü bu yıl mezun olacağını, mezun olacak üniversitelerdeki geleceğe dair umutsuzluğu anlattı. Üniversitelerdeki bilimsel içerikten yoksun derslere karşı alternatifler üretilmesi gerektiğini vurguladı ve buna örnek olarak herkesin bölümündeki öğrencilerle kendi alanına dair okuma çalışmaları yapabileceğini, yalnızca tüketici değil üretici olmak

gerektiğini, okul dışında alternatifler yaratmak gerektiğini anlattı.

Sonrasında sözü bir eğitim emekçisi aldı ve öğretmenleri eğitim emekçileri, kent yoksulları olarak tanımladı. Devrime reformlarla gidilemeyeceğini, sistemin sıçramalı çök içinde olduğunu anlattı. Anti AKP’ci değil anti-kapitalist olduğunu vurguladı. Der-shanelerin kapatılması suretiyle eğitimin özelleşmesi sürecini, eğitimin gericileşmesi ve ticarileşmesini anlattı.

Daha sonra Çukurova Üniversitesinden bir başka DÖB'lü, dünyanın her yerinde, sistemin hiçbir yaşam hakkı sunmamasından dolayı ayaklanmaların mevcut olduğunu söyledi ve sanat üzerine konuştu. Başkaldırı ve isyan müziği olan rapin politikliğinden bahsetti. Daha özgür bir sanat için daha özgür bir insan ve daha özgür bir insan için daha özgür bir sistem olması gerektiğini söyleyerek sözünü noktaladı.

Yine Çukurova Üniversitesi'nden başka bir DÖB'lü günümüzün en can yakıcı sorunlarından biri olan kadın sorunu üzerinde durdu. Kadınların ev içindeki sömürsünden, lise ve üniversitelerde arkadaşı ve öğretmeni tarafından tacizle, tecavüzle, şiddetle karşı karşıya kalan kadınlardan, ve bunların üzerinin nasıl kapatıldığından bahsetti. Kadın erkek mücadelesine sınıfsal bakmanın önemini anlattı ve tüm dünyada çıkan ayaklanmalardan örnek vererek kadının kurtuluşunun devrimde olduğunu söylererek konuşmasını bitirdi. Daha sonra İstanbul Zeytinbur-

nu'ndan bir liseli etkinliği Kürtçe selamladı.

Sonra sözü alan İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesinden bir DÖB'lü hukuk üzerine bir konuşma yaptı. İhraç edilen ilerici demokrat hocalardan ve okullardaki dinci gerici akademik kadrolardan bahsetti. Derslerde bulutların üzerine çıkarılan hukuk sisteminin gerçek hayattaki karşılığının bambaşka olduğundan, hukukun egemen sınıfın çıkarlarını meşrulaştırma aracı olduğundan, yandaş hakim ve savcılardan, işkence ve katliamlardan bahsetti. Staj sömürsünü anlattı. Hangi bölümde okursak okuyalım geleceğimizin garanti altından olmadığını anlattı. Üniversitelerde mücadelenin örgütlülüğünün önemini vurguladı. Bakırköy Hapishanesi'nde saldırıya uğrayan kadınlardan bahsederek zindanlardaki tutsakları özgürleştirmeden özgürleşmenin mümkün olmadığını söyledi.

Sonrasında İstanbul'dan bir stajyer avukat sözü alarak Erzurum'da geçen öğrencilik hayatındaki

sorunları alanttı. İstanbul'a geldiğinde de sorunların bitmediğini, adliyedeki tacizleri, avukatların "Kadınlığını kullan, bilirkişiyi etkile" gibi söylemlerini anlattı. Kadın cinayetlerinin politikliğini vurguladı. Sorunu erkekte görerek bataklıkta sinek avlamaktan öteye gidilemeyeceğini anlattı. İstanbul Sözleşmesi 6284 sayılı kanunun uygulanmayışını anlattı. İdam cezası ve bu cezanın bir bir çözüm olmadığı üzerinde durdu. Yaşadığımız sorunların sınıf sorunu olduğunu algılayarak bataklıkta sinek avlamak yerine bataklığın kurutulabileceğini söylerek sözünü bitirdi.

Daha sonra İstanbul üniversitesi mezunu söz aldı ve işsiz olduğunu, kendisi gibi binlerce insan olduğunu anlattı. Gelişen iç savaşta burjuvazinin toplumun tüm yaşayan, nefes alan kesimine saldırmaktan başka şansı olmadığını anlattı. Sorunlardan çok çözümleri tartışmak gerektiğini vurguladı ve olayları politik algılamak, öncü ideolojiyi

her yere götürmek gerektiğini anlattı. Tüm sorunlarımızı çözecek olanın devrim olduğunu ve devrimi yaşamın merkezine koymak

gerektiğini, kapitalizm ve faşizmde çözüm olamayacağını anlattı.

Son olarak yine İstanbul'dan bir üniversiteli DÖB'lü söz aldı ve üniversitelere girişte yetenek sınavları ve mülakatlardaki sıkıntıları anlattı. Bizzat yaşadığı olaydan yola çıkarak ne kadar başarılı olursa olsun işin içine torpil girmeden mülakatların geçilemediğini anlattı.

Serbest kürsüden sonra farklı şehirlerden gelen öğrenciler hep birlikte müzik yaptı, şiir okudu ve etkinlik coşkuyla sonlandırıldı.

İsyan Bayrağı Kadında

Sarya

Bizler güne dünyanın her yerinde patlak veren ayaklanmaların haberleriyle uyanıyoruz. Farklı farklı ülkelerden gelen isyan ve özgürlük sloganları kaptalist emperyalist sistemlerin sonunun geldiğini gösteriyor. Bu insanlık dışı sistemlerin yarattığı çürüme ve kriz bizi değişime, yeni bir dünyaya zorluyor. Çünkü ekonomik kriz her gün insanların yaşamını daha çok zorlaştırıyor. Bir sabah oğluna pantolon alamadığı için bir baba kendini yakıyor, dört kardeş siyanürle yaşamına son veriyor, bir öğretmen atanamadığı için intihar ediyor ve en son Ali Kabasakal... ve intihar ettiğinden haberimizin olmadığı bir sürü insan. Ali Kabasakal pazar alışverişi için cebinde 1,5 tl parası olduğu için yaşamına son veriyor. Görüyoruzki bu sistem bizi işsizliğe, açlığa ve yoksulluğa sürüklüyor.

Ekonomik kriz, işsizlik, geleceksizlikle beraber gündemin en can yakıcı sorunlarından biri olan taciz, tecavüz, kadın cinayetleri de katmerleşerek artıyor. Yaşamın her alanında ikinci planda olan kadın evde, okulda, fabrikada bir çok sorunla ve saldırıyla karşı karşıya kalıyor. Ev içinde yemek, temizlik, çocuk bakımı gibi işlerle köleleştirilen kadın, sosyal yaşamdan uzak kalıyor ve toplum içerisinde bir söz sahibi olamıyor. Eşinden psikolojik ve fiziksel şiddet görüyor. Öğrenci kadınlar ise liselerde ve üniversite-

sitelerde ya öğretmenlerinden ya da erkek arkadaşları tarafından cinsel saldırıya, baskıya uğruyor. Sevgilisinden, eşinden ayrılmak isteyen, hakkını arayan kadın tacize tecavüze uğruyor ya da katlediliyor. Bunun örnekleri maalesefki yarına kadar saysak bitmeyecek kadar çok. Özgecan Aslan, Şule Çet, Berfin Özek, Ayşegül Terzi, Emine Bulut ve yakın zamanda gerçekleşen Güleda Cankel ile Şili'li Daniela Carrocco. Geçtiğimiz günlerde eski sevgilisi tarafından bıçaklanarak öldürülmüştü üniversite öğrencisi Güleda. Şilideki ayaklanmada sokak gösterilerine katıldığı için gözaltına alınmıştı Daniela. 36 yaşındaki sokak sanatçısı kadının bedeni tecavüze uğramış bir halde Santiago'da demir parmaklıklara asılı halde bulundu. Carrasconun katledilmesi dünyanın pek çok yerinde büyük tepkilere yol açtı. Sınıfsal, cinsel, ulusal olarak ezilen kadınlar kapitalist sistemde nefes alamayacak hale gelmiş durumda. Devlet ise tecavüzcüye ceza vermeyi bırakalım tecavüzün, katliamın meşrulaştırılmasının önünü açıyor. Buna şaşırılmamak gerekir çünkü: 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Gününde bile Taksimde bir araya gelen kadınlara polis biber gazı ve plastik mermilerle saldırmıştı.

Bütün bunlardan kadının ne kadar çok saldırıya uğradığını ve yaşam-ölüm arasında bir hayat sürdüğünü görüyoruz. Fakat baskılar ve saldırılar arttıkça kadınların bilinci ve mücadelesi de artarak yükseliş gösteriyor.

Şili, Ekvador, İran, Irak, Lübnan, Fransa ve pek çok yerde çıkan ayaklanmalarda kadın ön saflarda. Lübnan'da "Kız ya da çitir değiliz! Biz Devrimciyiz." diyor; ekonomik kriz nedeniyle başlayan protestolarda bir bakanın silahlı korumasına tekme atıyor kadınlar. Sudanda "Kadının yeri evidir." söylemine karşılık "Kadının yeri devrimdir." diye-

rek sembol oluyor. İran'da "Mollalar defolsun" sloganları yüklesiliyor. Kadınlar başörtülerini çıkarıp atıyor. Şilide kadınlar Kadın Hakları ve Eşitlik Bakanlığının önünde 25 Kasım protestoları yapıyor dans ederek ve:

*"Suçlu ben değilim
Nerede olduğum ve nasıl giyindiğimde suç değil
Tecavüzcü olan sizsiniz, devlet,yargı,cumhurbaşkanı,
Tecavüzcü sizsiniz."*

şarkısını söylüyorlar. Görüyoruzki toplumsal sorunlara duyarlı bir kadın kitlesi var karşımızda. Dünyanın sokakları kadınların özgürlük çılgılığıyla yankılanıyor. Bu yüzden kadınlar karamsarlığa düşmemeli, bulunduğu her alanda kendi öz örgütlülüğünü oluşturmalıdır. Kadınların kurtuluşu kapitalist sistemin ayıklması ve sosyalist sistemle beraber olacaktır.

Şili, İran, Irak, Lübnan ve Fransada en ön saflarda isyan bayrağını çekmiş, devrim için mücadelesi veren kadınların cüretiyle sokakları aydınlatalım!!

Peki Şimdi Nereye?

(Film Analizi)

Müslüman ve Hristiyanların bir arda yaşadığı Lübnan'ın küçük bir köyünde kadınların mücadelesini ele alıyor filmimiz.

Birlikte huzurla yaşayan köy halkı; konu dine gelince patlamaya hazır bir bomba gibi. Olay, muhtarın köye bir televizyon getirmesiyle başlıyor. Köylüler bir araya gelip televizyon izlerken haberlerde dini çatışmalar, gerginlikler ve ölümler olduğu duyuluyor. Köylüler bu haberin duyulmasıyla beraber, harekete geçiyor ve birbirlerinin ibadet yerlerine zarar vermeye başlıyorlar ilk önce. Daha sonra gerilim artıyor, birbirlerini itip kakmaya, küfürler yağdırmaya başlıyorlar. Köydeki huzurun kaçmamasını sağlamakta kararlı olan kadınlar birleşip erkeklerin dikkatlerini başka yöne çekmek için planlar yapmaya başlıyor ve bu planlara imam ve papazı da dahil ediyorlar. Köylere Rus kadınlar getirip adamların kafalarını karıştırmaya çalışıyorlar, bu onları bir süre oyalasa da köyün erkekleri aralarında örgütlenip si-

lahlanmaya başlıyor. Bunu duyan köy kadınları buna sessiz kalmıyor, onlar da kendi aralarında örgütleniyor. Keklere katılan uyuşturucular mı dersiniz, Meryem Ana'nın muhtarın karısına haberler göndermesi mi? Uzun lafın kısası kadınlarımız bir savaş daha kaldıramayacakları için büyük bir mücadele veriyor. Peki sizce başarılı oluyorlar mı dersiniz, bu kısmı izleyip görmeniz lazım. Jeneriğiyle baş döndüren, güldürdükçe güldüren aynı zamanda da yürek dağlayan mükemmel Lübnan filmi. Filmde Müslümanlar ve Hristiyanlar arasındaki savaş ve barışa da yeterince değinilmiş. Hal böyle olunca insan kendi ülkesine dönüp bakmıyor değil, kimlik çatışmaları odaklı bir iç savaş sürüyor ülkemizde fakat bunun asıl sebebi gerçekten kimlik meselesi mi, orası şüpheli. Nadine Labaki'nin yönettiği aynı zamanda başrolü üstlendiği "Peki Şimdi Nereye?" adlı filmi hemen izlenecekler listenize eklemelisiniz.

Aralık-2019'da Yaşanacak Önemli Gök Olayları

14-15 Aralık Geminid Meteor Yağmuru:

Dünya her yıl güneş etrafındaki yörüngesinde 940 milyon kilometre yol kat ediyor. Aynı yolu kuyruklu yıldızlar, meteorlar gibi gök cisimleri de dolaşüyor ve güneşin yörüngesinde kalıntılar, kaya parçaları bırakıyor. Dünya her yıl bu kalıntıların yanından geçiyor ve her geçtiğinde meteor yağmurları oluşuyor. Bu meteor yağmurlarından biri de Meteor yağmurlarının en iyisi olarak bilinen "Geminid Meteor Yağmuru"dur. Geminid yağmuru 3200 Phaethon adlı sönük bir kuyruklu yıldızın güneş etrafındaki yörüngesinde dönerken

bıraktığı kaya parçalarıyla oluşuyor. Geminid yağmurunu izlemek için saat 19:00'dan itibaren Kuzey-Doğu yönü ufuk çizgisindeki Geminid takım yıldızını bulmanız yeterli olacaktır. Normalde saatte 50-120meteor görülebilirken bu yıl

ay neredeyse meteor yağmurunun oluşma bölgesinin üzerinde olacağı için gözlemlenmek çok zor olacak. Genellikle yılın kapanışını muhteşem bir şekilde yapan Geminid, umarım bu sene bizi hayal kırıklığına uğratmaz.

21 Aralık Kış Gündönümü:

Güney Yarım Küre'de en uzun gün, Kuzey Yarım Küre'de en uzun gecenin yaşandığı Kış gündönümünü anlamak için "Gündönümü nedir? " sorusunun cevabını bulalım. Çok karıştırılan iki kavram olarak gündönümü ve ekinoks arasında ne kadar az bilinse de büyük bir fark vardır. Ekinoks; gündüz ve gecenin eşit uzunlukta olduğu gün demektir, aydınlanma çemberinin kutuplardan geçtiği anda gerçekleşen bir olaydır. Bir yılda iki defa ekinoks gerçekleşir. Biri İlkbahar ekinoksu (20-21 Mart), diğeri de Sonbahar ekinoksudur. (22-23 Eylül). Gündönümü ise isminden anlaşılabilceği gibi güneşin döndüğü gündür. Yılda 2 defa gündönümü yaşarız. Bunlardan ilki Yaz

gündönümüdür. 21-22

Haziran günlerinde gerçekleşen Yaz gündönümü güneş ışıklarının Yengeç dönencesine yılda bir kez dik gelmesiyle oluşur. Kuzey Yarım Küre'de en uzun gündüz, Güney

Yarım

Küre'de en kısa gündüz yaşanır. Kış gündönümü güneş ışıklarının 21-22 Aralık günlerinde Oğlak dönencesine dik geldiği andır. Kuzey Yarım Küre'de en uzun gece, Güney Yarım Küre'de en uzun gündüz yaşanır. Bu yıl 21 Aralık'ta gerçekleşecek Kış gündönümünde Kuzey Yarım Küre'de günele uzamaya Güney Yarım kürede kısaltmaya başlar. Bu tarih Kuzey Yarım Küre'deki bazı ülkelerde kışın, Güney Yarım Küre'deki bazı ülkelere yazın başlangıcı sayılır. Bununla beraber bazı ülkelere de yazın veya kışın tam ortası kabul edilir. Sonuç olarak 21 Aralık Kuzey Yarım Küre'de kış başlangıcıdır ve en kısa gündüz yaşanır. Dolayısıyla biz de 2 Aralık Cumartesi günü en uzun geceyi yaşıyor olacağız.

26 Aralık Halkalı Güneş Tutulması:

Güneş Tutulması 3 farklı şekilde gerçekleşebilir. Bunlardan biri ve belki en görkemli olanı "Halkalı Güneş Tutulması"dır. Bu tutulma; ay yörüngesinde her zamankinden daha uzakta ve bu yüzden güneşi kapata-maz durumdaysa, güneş ayın arkasında bir halka şeklindeyken görülür. Halkanın görülme süresi 5-6 ile 12 dakika arasında değişebilir. Bu yıl 26 Aralık'ta gerçekleşecek olan bu güneş tutulmasını izleyebilmek için güneş filtreli dürbünlerden veya teleskoplardan faydalanmak daha doğru olacaktır. Sonuçta güneşten 150 milyon kilometre uzakta olsak da Güneş ışıklarının hâlâ çok güçlü ve uzun süre çıplak gözle bakılırsa bu ışınlar ve yine güneşten gelen morötesi (ultraviyole) ışınları göz hücrelerine zarar verebilir.

Zorunluluktan Özgürlüğe

*Genç Yoldaş Dergisi'nin Eylül 2008
Sayısı'ndan alınmıştır.*

Kapitalizm işçi ve emekçileri aldatmak ve sosyalizme saldırmak, aynı zamanda sona gidişini yavaşlatmak için türlü hilelere başvuruyor. Bunlardan en belirgin olanı da insanlıkla birlikte özel mülkiyetin varlığından bahsederek kapitalizmin öncesiz ve sonsuzluğunu insanlara, ezilen ve sömürülen halklara yutturmaya çalışır. Bunu yaparken de sosyalizmin yalnızca bir ütopya ve üç beş düşünürün düşüncesinden ibaret olduğunu öne sürerler. Oysa ki bunun böyle olmadığı bilimsel olarak toplum bilimciler tarafından kanıtlanmıştır. İnsanlık tarihini inceleyen bilim insanları ve filozoflar tarafından ortaya konmuştur.

İnsanlık tarihi sınıflı toplumlar tarihidir. (İlkel komünal toplum dışında) Bu tarih incelendiğinde hiç

de kapitalistlerin iddia ettikleri gibi olmadığı ortaya çıkmakta, ilk insanların yaşamlarına bakıldığında

özel mülkiyetin olmadığı ve ortak mülkiyetin olduğu görülmektedir ve ilk insanlık yaşam için bütün gereksinimlerini ortak gidermekteydi. Üretim araçları ve üretimin ortak bir şekilde olduğu, herkesin eşit haklara sahip olduğu bilinmektedir. Bütün bunlar da bize gösteriyor ki ilk aşamada özel mülkiyet söz konusu değil. İlk mülkiyet ilişkisi ortak mülkiyete dayanmaktaydı.

İnsanlığın gelişimi içerisinde aletlerin kullanılmaya başlanması, bununla birlikte üretimin gelişimi, tarımın ve hayvancılığın yapılmaya başlanması vardı. Bütün bunların yanında insanın insanı sömürmesi yoktur. Yine bütün işler ortak ve paylaşım da ortak yapılmaktaydı. Bu süreç uzun yıllar devam etti. İlk toplumun sınıflara bölünmesi yani insanın insanı sömürüsü köleci toplumla birlikte ortaya çıktı. Bununla birlikte artık devlet oluşmaya başladı. Çünkü devletin ortaya çıkış köpülleri da oluşmuştu. Devlet ezen sınıfın ezilen sınıf üzerindeki baskı

ve zor aygıtı olarak tarih sahnesindeki yerini almış oldu. Köleyle köle sahibinin çıkarları aynı olmadığından bu ayrıcalıkları koruyarak bir araca ihtiyaç vardı. Elbette ki köle sahiplerinin bu aracı devlet oldu. İlk bakışta köleci toplum bu çelişiklere rağmen insanlık tarihinde büyük bir gelişmeye yol açtı ve en son gelinen noktada gelişimin önünde ayak bağı olmaya başlayınca üretimin ve üretim araçlarının gelişimi için

aşılması gerekmektedir. Bir dizi mücadele ve savaşımdan sonra yerini feodal topluma bırakarak tarihte büyük izler bırakarak çekildi. Feodal toplum köleci topluma oranla daha üst bir iktisadi yapıya sahipti. Ama yine de sınıfın çelişiklerinin sınıf imtiyazlarının olduğu özel mülkiyete dayanmaktaydı. Feodal toplumda dünya üzerindeki iktidarını uzun yıllar devam ettirdi. Tıpkı kendinden önce egemen olan köleci toplum gibi o da gelişiminin son aşamasına gelmişti. Artık üretici güçlerin önünde gerici ve engel ol-

maya başlamıştı. Bu sefer sahneye burjuvazi çıkmıştı. Burjuvazi işçileri ve yoksul köylüleri yanına alarak feodal topluma karşı savaşmaya başlayarak burjuva devrimleri gerçekleştirdi. Eski olanı yıktı yeniye onun yerine koydu. Burjuva sınıf feodal sınıfa göre daha ilerici ve devrimci bir karaktere

sahipti. Sanayinin gelişimiyle birlikte üretim araçları ve üretici güçleri muazzam bir hızla geliştirdi ve bir araya topladı.

Üretimin ortak olmasına karşın üretim araçlarının özel mülkiyeti devam etmekteydi.

1) İlkel komünal toplum dışındaki bütün toplumların ortak olan bir yanı ufak değişikliklerle bir sınıftan başka bir sınıfın eline geçerek günümüze kadar devam etmektedir. (imtiyazların ufak değişiklikleri)

2) Bütün bu yaşananalar yalnızca felsefi ya da düşünsel nedenlerden değil, ekonomik ve iktisadi neden-

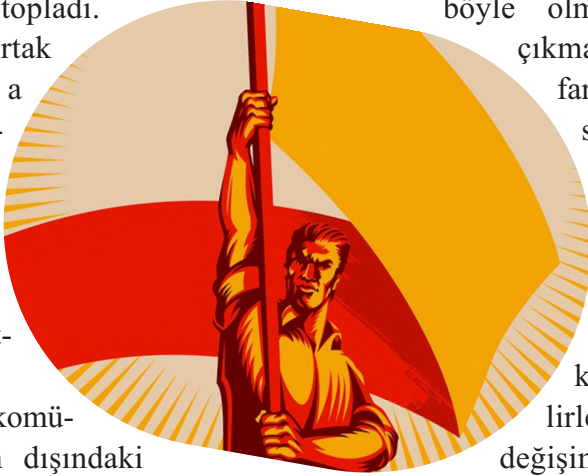
lerden yaşandı; bununla birlikte üst yapının değişikliklere uğraması kaçınılmaz oldu. Bütün yaşananlar sosyalizmin kaçınılmaz olduğunun bir ispatından başka nedir? Kapitalizmin öncesiz ve sonsuz olduğu tezi bir aldatmacadan başka bir şey değildir. Yalnızca işçi ve emekçilerin kapitalizmin sonsuzluğuna inandırmak için ortaya atılan ve bilinç bulanıklığı yaratmak için bilinçli olarak yapılan bir hiledir. Sınıflı toplumların tarihine bakıldığında bunun hiç de böyle olmadığı ortaya

çıkılmakta. Bunların farkına vardıkdan sonra işimiz daha kolay olacak. Çünkü insan düşüncesini yaşıdığı koşullar belirler. Üretim ve

değişim biçiminde

meydana gelen değişmeler felsefede değil yaşadığımız dönemin iktisadında aranmalıdır. Bu araçlar düşüncenin icat edebileceği şeyler değildir. Ama düşüncenin yardımıyla üretimin var olan olgularında bulunabilir.

Şimdi kapitalist sistemin geldiği

son aşama yani tekelci kapitalizm; bundan sonrası sosyalizm/ komünizm... Ancak bu sürecin kendiliğinden veya evrim yoluyla olmayacağı açık. Tıpkı önceki sistemler nasıl bir dizi devrim yoluyla ortadan kalktıysa, kapitalist sistemi de proleter devrimle tarihin çöplüğüne göndermek mümkün. Bir çok insan şunu söyleyebilir: Kapitalist sistem güçlü, bizim ona gücümüz yetmez. Tabii bu düşünce kendiliğinden oluşan bir süreç değil. Yıllarca burjuvazi ve onların sınıf işbirlikçisi küçük burjuva hareketler, ajanlar tarafından bunun propagandası yapılmakta. işçi sınıfı kendi gücünün farkına varmasın diye yapılan çalışmanın sonucu bu. Belki bundan yıllar önce biri bize, feodal toplum yıkılacak onun yerine burjuva cumhuriyetler olacak, dese inanmayabilirdik. Bugün çoğu insan köleci ve feodal toplumun yaşadığına inanamaz. İktisadi yapı ve üretim ilişkilerine bakıldığında bunun da kaçınılmaz olduğu ortada.

Yeter ki biz her şeyi üretenler kendi gücümüzün farkına varalım. Bizler inanırsak üstesinden gelemeyeceğimiz hiçbir sorun olmaz. Çünkü özel mülkiyet olan üretim araçları kolektif olan üretimle çelişki içindedir. Özel mülkiyet üretici güçlerin gelişimi önünde ayakbağı olmakta. Üretici güçlerin gelişimi, bilimin gelişimi, insanlığın gelişimi bu mülkiyet tipini aşmak zorunda. Gelişim için bu olmazsa olmaz bir durum, bundan dolayı üretim araçlarının özel mülkiyetine son v e r m e k kaçınılmaz. Bugün gelinen gelişme noktasında hala insanlar açlıktan ölüyorsa işçi ve emekçiler, halklar her gün hayattan biraz daha kovuluyorsa bunun tek nedeni kapitalist sistem ve özel mülkiyettir. Kapitalist sistemin tüm amacı kar. İnsan, yani işçi ise bunun için sadece bir araçtır. İnsanlığın ve doğanın kurtuluşu ancak kapitalist sistemi devrim yoluyla bütün temelleri ile yıkmakla

mümkün. Doğanın en yüksek ürünü olan insanın özgürlüğü sosyalist sistemde mümkün. İnsanın insanı sömürmediği, çalışmanın bir yük olmaktan çıkıp bir zevk

işi daha kolay olacaktır. Her şeyden önce, iktidarın imtiyazları işçi sınıfının elinde olacağından, ortak mülkiyete dönüştürülmüş olan üretim araçlarının denetimi

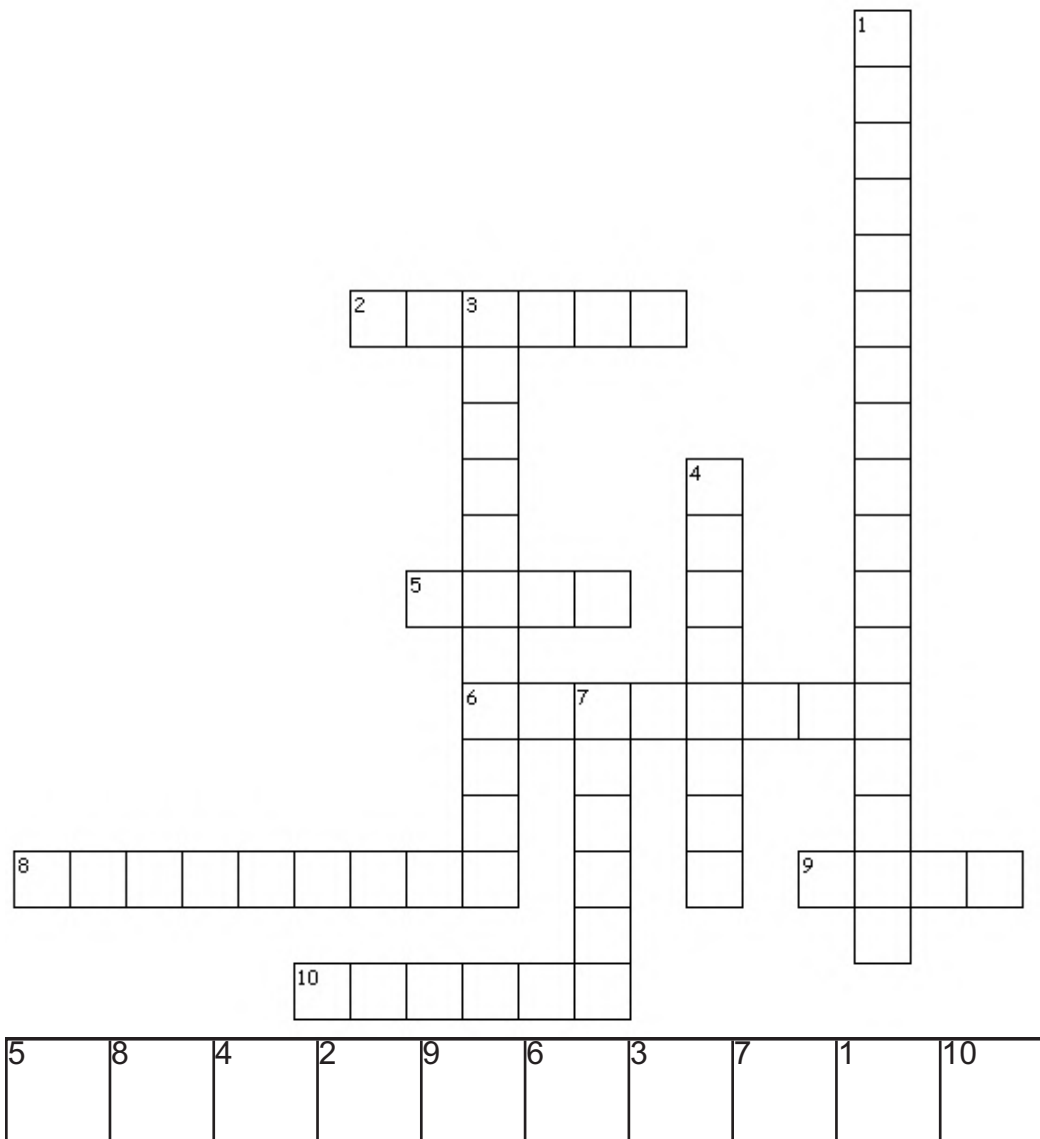

olduğu bir üretim biçimi olan komünizmde olası. Bütün bunları yapacak olan işçi sınıfıdır. işçi sınıfı kendisiyle birlikte diğer ezilen unsurları kurtarmakla yükümlüdür.

Bu işçi sınıfının nihai görevi ve zorunluluğudur. Devrimci olmanın da devrimci kalmanın da tek yolu budur. Bunları yapmak için de örgütlenmek ve Leninist Partinin politikaları doğrultusunda savaşmak gerekir. İşçi sınıfı öncülüğünde kurulacak bir iktidarın

ve üretimin bölüşümü daha düzenli ve adil olacaktır. Ayrıca işçi sınıfı elindeki iktidarı ve devleti sınıfın ayrıcalıklarını ortadan kaldırmak ve sınıfları sömümlendireceği için artık devletin de olması için bir neden kalmayacak . Sınıf farklılıkları olmayacağı için devletin görevi ve varlığına artık ihtiyaç yoktur. Bütün bunları yapacak tek sınıf işçi sınıfı ve bunu yapacak tek devlet türü proletarya diktatörlüğüdür

BULMACA

Soldan Sağa

2. İnsanların, toplumun yaşaması ve gelişmesi için zorunlu olan nesnelere elde etmek ereğiyle doğal çevrelerini değiştirme etkinlikleri ve süreci.
5. Gerçek ya da gerçeğe yakın bir olayı aktaran kısa, düz yazı şeklindeki anlatı. Genellikle serim düğüm çözüm olmak üzere üç bölümden oluşur.
6. Marksizm üzerine kurulmuş siyasi ve iktidari teoridir. Marksizmin bir kolu veya aşaması olarak ele alınır. Ekim Devriminin lideri Vladimir Lenin tarafından geliştirilmiştir.
8. Kademeli artan demokratik ilerlemenin toplumun temel ekonomik ilişkilerini ve politik yapısını değiştireceğini söyleyen görüş. Bu görüş Marksist düşüncede yer alan toplumu spesifik anlamda altyapıyı değiştirmek için devrimin şart olduğu yönündeki devrimci anlayışa karşıdır.
9. Toplumca ya da bir toplumsal kümece yasaklanarak, yaptırımlara bağlanarak korunan, dokunulması, eleştirilmesi, değiştirilmesi olanaksız olan.
10. Klasik mekaniğin temelini atan, evrensel kütle çekimini, hareketin 3 temel kanununu ortaya atan bilim insanı.

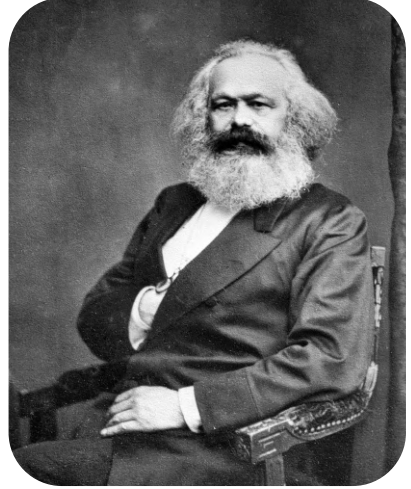
Yukarıdan Aşağıya

1. Avcılık toplayıcılık yapan ilk insanların oluşturduğu toplumun adıdır. Burada taş veya madenden yapılmış kimi el aletleri kullanılarak toplu bir şekilde avcılık veya toplayıcılık yapılıyor ve elde edilen besin eşit olarak paylaşılıyordu.
3. Sermayenin gelişmesi, merkezileşmesi ve iç pazarların doyuma ulaşması nedeniyle sermayenin dış pazarları kontrol etme ihtiyacını gidermek amacıyla bir devletin veya ulusun başka devlet veya uluslar üzerinde kendi çıkarları doğrultusunda etkide bulunmaya çalışması.
4. Pablo Picasso tarafından 1937'de yapılan, İspanya İç Savaşı sırasında Nazi Almanyası'na ait 28 bombardıman uçağının 26 Nisan 1937'de İspanya'nın bir şehrini bombalamasını anlatan anıtsal tablodur.
7. Protonlarla birlikte çeşitli atomların çekirdeklerini oluşturan, yaklaşık olarak proton ağırlığında ve elektrik yükü bakımından nötr durumda olan atom cisimciği.

Hayallerimizi Sorgulayalım Kapitalizmi Yıkalım!

Arno Doğan

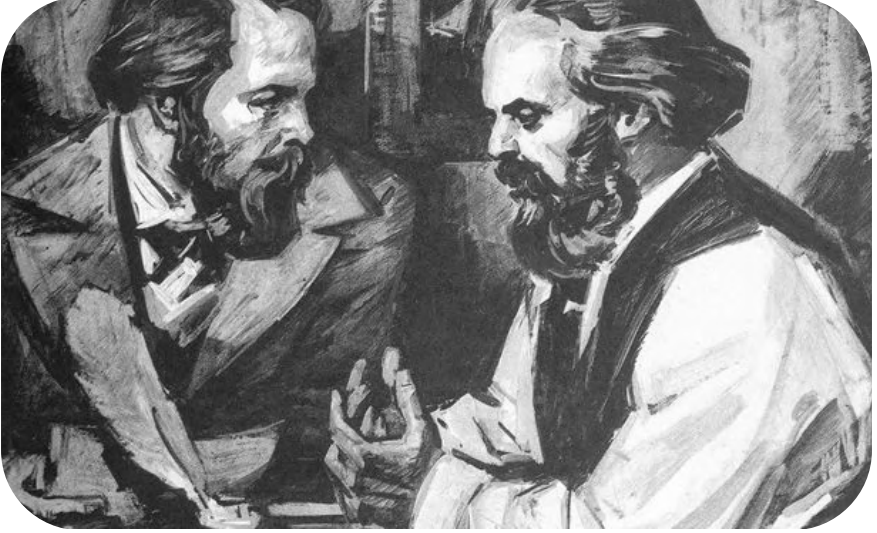
Endüstri Devrimi'nin sonucu olarak sermayenin ve emeğin belirli endüstriyel merkezlerde yoğunlaşmaya başlaması ile kapitalist üretim tarzı artık tamamen farklı bir aşamaya geçmiş bulunmaktaydı. Öyle ki Marx, bu durumu *“Buhar, elektrik, kendi kendine hareket eden çıkrık; yurttaş Barbès, Raspail ve Blanqui'den bile daha tehlikeli devrimcilerdir.”* diyerek özetlemiştir. Sermayenin ve sermayenin değişimiyle değişen toplumsal yapının evrimini anlamak, açıklamak ve onu kökünden değiştirmek yaşamları tam da o yıllara denk gelen Marx ve Engels'in en büyük gayesi haline gelmişti. Bu gaye onları bir yandan barikattan barikata koştururken öbür yandan da güncel bilimi takip etmeye tarihi amprik yönden ele almaya ve bu yolla kapitalizmin ne yöne doğru gittiğini an-

lamaya ve anlatmaya zorlamıştır. Bu çabanın sonucu olarak ortaya başta Kapital olmak üzere onlarca eser bırakmışlardır. Hepsinin özü de şudur ki kapitalizm yıkılmak ve yerini sosyalizme bırakmak zorunda olan bir sistemdir. Aksi, ancak insanlığın yok olmasıyla mümkün olabilir. Bunun sebebi ise kapitalizmin yürümesinin yoğun ve yüksek oranlarda emek sömürüsüne bağlı olması ancak kapitalistlerin kendi aralarındaki rekabetin emeği azaltmak gibi bir sonucu doğurması ile kar oranlarında meydana gelecek olan düşüşün yarattığı çelişkidir. Bu çelişkinin dönem dönem derinleşerek somutlaşmasına biz, kısaca “kriz” diyoruz.

O gün yaşanan krizlerin temelinde bu temel çelişki olduğunu gözlemleyerek bunu teroize eden Marx ve Engels’i onların ölümünden sonra tarih, defalarca kez onayladı. Tüm kapitalist ekonomiler defalarca krize girdi ve bugüne kadar da bu krizleri aşmayı başardı. Henüz, 19. Yüzyılın son çeyreğine gelindiğinde iç pazarları doyuma ulaştığı için krizlerden krizlere koşturan ve bir yandan da tekelleşmeyi sağlayan gelişmiş kapitalist ekonomiler soluğu dış pazarlardaki boşluğu doldurmakta buldular. Dış pazarların da belirli ülke sermayelerinin tekeline geçmesi, kendi iç pazarları dolan ancak dışarıya açılmak imkanını kaybeden güçlü ekonomilerin önüne bir engel olarak ortaya çıkmasıyla kapitalizm artık yeni bir çağa geçmiş ve önündeki sorunu pazar sınırları içerisinde aşmayı başaramayınca savaş kaçınılmaz olmuştu. 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı böyle bir krizin sonucuydu. Bu savaşı kazananlar bir soluk alıp kaybedenlerin bir süre sessiz kalmasını sağladıysa da kapitalist ekonomi Asya’nın kuzeyinde çok büyük bir pazarı da kaybetmişti. Ekim Devrimi ezilen ve sömürülen halklara ve sınıflara yeni bir yol gösterdi. Bu nedenle savaşı kazanan kapitalist ülkeler zaferlerini kutlamaya zaman bulamadan yeni bir krizin içine düşmüşlerdi ve bu kriz ikinci bir emperyalist

paylaşım savaşının da sebebi olacaktı. Bu savaşımın sonunda kapitalizm nihayet bir nefes alabilecekti ama dış pazar potansiyeli taşıyan coğrafyanın 3te 1ini de resmen kaybettiklerini kabul etmek zorunda kalmışlardı. Kendi iç kavgalarına sünger çekme olanağı bulan kapitalizm nihayet sosyalizme odaklanabilecekti. İlk defa 15-20 sene krizsiz geçilen bir dönemdi 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası. Bir daha asla krize girilmeyeceği gibi bir yanılgıya düştüler ancak kar oranları Marx'ı yine

yanılmadı ve kapitalizm bir kere daha krize girdi. Artık çözüm yolu olarak tüm kamu sektörlerinin özelleştirilmesinden başka bir seçenekleri kalmamıştı. Eğitim, sağlık gibi sektörler artık piyasalaşmış ve metalaşmıştı. 90'lı yıllara gelindiğinde Sovyetlerin çözülmesiyle artık krize girmeyeceğini düşünmeye yeniden başlayan kapitalist ekonominin fikir babaları yine karşılarında kapitalizmin görmezden gelinmeye çalışılan yasalarını bulacaktı. Ancak suyu bile metalaştıran kapitalizm artık özelleştirecek bir şey bulamıyordu ve çeşitli spekülasyonlarla, yaratılan balonlarla krizleri ertelemeye başladılar. Ta ki 2007'ye gelinceye kadar...

Kapitalizm bir yandan ekonomik krizlerle boğuşadursun, diğer yandan da üretim ilişkilerinin emekçi sınıflar üzerinde yarattığı düşünsel ve duygusal tahribatı da şekillendirmekle uğraşıyordu. Marx ve Engels'in de belirttiği gibi *“Egemen sınıfın düşünceleri, bütün çağlarda, egemen düşüncelerdir; başka bir deyişle, toplumun egemen maddi gücü olan sınıf, aynı zamanda egemen zihinsel güçtür.”* Kapitalizm koşulları altında da emekçi sınıfların bilinci de bu nedenle bir yandan üretim sürecinde aldıkları konuma göre diğer yandan da egemen sınıfın düşüncelerine göre biçimlenir. O nedenle emekçi sınıflar hayallerini kurarken yoğun ahlaki temellere dayanan, yüksek felsefenin ürünü olarak en insani koşullarda yaşamaya varan gibi cümlelerle idealize edilebilecek hayaller kurnaktansa egemen sınıfın çoktan gerçekleştirdiği artık egemen sınıf için değersizleşmiş ama emekçi sınıflar tarafından gerçekleştirilmesi için henüz izin vermedikleri hayaller kurabilirler. 60 sene öncesine gidildiğinde televizyon sahibi olmak, 20 sene önceye gidildiğinde bilgisayar sahibi olmak, bugüne gelindiğinde ise “akıllı ev sahibi olmak” gibi örneklendirilebilir. Bu hayallerin gerçekleşebilmesi de ya üst sınıftan biriyle evlenmekten, okul okuyup üst sınıfla yakın ilişki çevresi elde edebilmekten veya egemen sınıfa kendini kabul ettirebilecek kadar hayranlık uyandırabilmekten geçer. Bu hayallere ulaşmak kapitalizmi yıkmaktan geçmez. Bu hayallere ulaşmak ancak ya demin bahsettiğimiz bayağı ilişkiler ağının bir parçası olabilmekten ya da burjuvazinin sahip olduklarından sıkılıp onları yoksullarca kullanılabilir hale getirmesinden geçer. Ekonomik kriz dönemlerinde de egemen sınıf sermayesini büyütme ve tekelleşme hayalleri kurarken emekçi sınıfların hayalleri genelde hayatta kalabilmenin ötesine geçemez. Emekçi sınıfların hayallerini gerçekleştirmesinin yolu olarak da krizden çıkmak gösterilir. Doğru,

krizden çıkmak emekçi sınıfların geleceğe dair anlık hayallerini gerçekleştirmesinin yoludur. Ancak o hayaller zaten egemen sınıfın kendisi tarafından belirlendiğinden onların kendi hayalleri bile değildir. Ufukları geçim araçlarını/mesleklerini yitirmemekle sınırlandırılmıştır. Bu nedenle her gün sabah uyanıp aynı işi yapmaya razı hale getirilmiş ve hayal olarak da ancak her gün yapacakları aynı işin ne olacağının hayalini kurma imkanı kalmıştır ellerinde. Marx'a ve Engels'e göre "(...)

*oysa (hayal edilmesi gereken) bir başka işe meydan vermeyen bir faaliyet alanının içine hapsolmediği, herkesin hoşuna giden faaliyet dalında kendine geliştirebildiği komünist toplum"*a ulaşmaktır.

Sermayenin krizden çıkamadığı ve kapitalizm yıkılmadıkça da rahat bir nefes alamayacağı bu günlerde emekçilere ve geleceksizleşen emekçi ve öğrenci gençliğe komünist toplum hayali kurdukmak hiç olmadığı kadar kolay. Emekçilerin ve gençliğin bu hayali kendiliğinden kurmasını beklemek de hiçbir zaman gerçekleşmeyecek bir hayalden öteye geçemez. Komünizm hayali kurdukmak öncü komünist gençliğin en önemli görevleri arasındadır. Şimdi gençliği kapitalizmin kurduğu bayağı hayallerden kurtarma, gençliğe komünizm hayali kurdukmaya zamandır. Gençliğin devrime katılması ancak bu şekilde mümkün olabilecektir.

YOLDAŞ STALİN

141 YAŞINDA

dobirligi68

Devrimci Öğrenci Birliği - DÖB

DOBirligi